

τὰ λοιπὰ ἀρώματα καὶ λοιπὰ κοσμητικά, ἡ Ἀνατολή ἀπώλεσε τὸ μονοπώλιον αὐτῆς, ἐάν δὲ ἡ Ἀραβία παρὰχωρῇ ἡμῖν εἰσέτι τὴν σμύρναν, καὶ τὰς ῥητίνας, αἱ Ἰνδαὶ τὸ σάνταλον καὶ τὴν βενζόην, ἡ Κίνα τὸν μύσχον, παρὰχωροῦσιν εἰς ἡμᾶς ταῦτα ὡς ὕλην ἀκατέργαστον. μόνον δ' οἱ Παρίσιοι μεταμορφοῦνσι ταῦτα, δίδοντες αὐτοῖς τὴν κομψὴν τοῦ συρμοῦ σφραγίδα καὶ διασπείροντες ταῦτα εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Γ. ΑΚΕΣΤΟΡΙΔΗΣ.

ΑΝΔΡΟΓΥΝΑΙΚΟΜΑΧΙΑ.

ΚΩΜΩΔΙΑ Εἰς ΜΕΡΗ ΤΡΙΑ

ὑ π θ

Π. Δ. ΖΑΝΟΥ.

(Συνέχεια. Ἴδε φυλλ. ΙΕ' καὶ ΙΣΤ').

ΜΕΡΟΣ Γ'.

Αἱ ΑΠΟΣΤΑΤΙΔΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ.

Νῦν ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐξωτερικὴν ὄψιν τῆς οἰκίας τοῦ Σωσιάδου· εἰς τινὰ ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν φαίνεται ἑτέρα οἰκία.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

[Ἐξέρχεται ἡσυχῶς ἐκ τῆς οἰκίας, ἄρρουν μακρὴν μέλαιναν ἐνδυμασίαν καὶ ἐρυθρὰν ταινίαν πρὸς τὸ δεξιὸν τῆς ὁδοῦ.]

Ἄφου τὴν μάχην πρῶτος ἐπροκάλεσες, τῆς Ἀμαζόνος δέξαι τὰ κτυπήματα, κύριε Σωσιάδη! Ναι, συμβούλιον κ' ἐγὼ θὰ συγκαλέσω τώρα γυναικῶν, ἐν ψήρισμα ἀπόψε νὰ ψηφίσωμεν ἀντίθετον ἐκείνου καὶ θὰ ἴδωμεν τίς θὰ ὑπερισχύσῃ ἐκ τῶν δύο μας.

[κύπτουσα ἡσυχῶς πρὸς τὴν θύραν.]

Μαρία! αἶ, Μαρία!

ΜΑΡΙΑ [ἐξερχομένη.]

Διατάξατε.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Τὴν κεφαλὴν σου κρού' εὐθύς, Μαρία μου,

μ' αὐτὴν τὴν ποδίαν σου ὡς γρατίδιον καὶ τρέξε νὰ φωνάξῃς πάραυτα ἐδῶ τὴν Ἀγλαΐαν, τὴν Ἑλένην, τὴν Ἀνθώ καὶ ὅλας μου τὰς φίλας, λέγουσα κρυφά ὅτι τὰς περιμένω εἰς τὸν οἶκόν μου τὴν νύκτα ταύτην χωρὶς ἄλλο νὰ ἐλθοῦν, περὶ σπουδαίου νὰ σκεφθῶμεν πράγματος. Ἐάν δὲ δυστροπῶσι καὶ δὲν ἔρχονται, εἰπὲ πῶς πάσχω, ἀποθνήσκω, χάνομαι, καὶ νὰ προφθάσουν. Ἄν δὲ, ὃ μὴ γένοιτο, οἱ ἄνδρες σ' ἐρωτήσουν, ὡς περίεργοι, αὔριον εἶναι ψυχροσάββατον εἰπὲ καὶ συμφωνίαν ἔχομεν, πρῶτ' πρῶτ' εἰς τὸ νεκροταφεῖον νὰ ὑπάγωμεν. Μαρία μου, σὲ θέλω ἄρχισ' ἀπ' ἐδῶ, ἀπὸ αὐτὴν τὴν θύραν.

ΜΑΡΙΑ [ρεύγουσα.]

Ναί, κυρία μου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

Κοιμήσου, χαϊδεμένε Σωσιάδη μου, τὸν ὕπνον νὰ χορτάσῃς. — ὦ ἐκδίκησις! Τῶν γυναικῶν οἱ τρόποι δὲν σᾶς ἤρεσαν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι εἴμεθα κακαί, ὡς φαίνεται, διότι μὲ μειδίαμα γλυκὺ ἐπιζητοῦμεν νὰ γλυκάνωμεν, τὰς θλίψεις τῶν ἀνδρῶν μας· τύρανν' εἴμεθα, καὶ διὰ τοῦτο, φαίνετ' ἐκηρύξατε τὸν πόλεμόν σας τοῦτον. Ἔστω κύριοι ἰδοὺ ὡς ἄλλαι Ἀμαζόνες καὶ ἡμεῖς λαμβάνομεν τὸ δόρυ εἰς τὰς χεῖράς μας καὶ θὰ ἐκδικηθῶμεν! μὴ γελάτε, μὴ καὶ αἱ γυναῖκες ἔξούρωτε δὲν παίζουσιν, ἀλλὰ θαγαίνουσιν καὶ τσιμποῦν ἀλόπητα. Σᾶς φαίνεται ἀστεῖον, ἔστω· πλὴν ἡμεῖς θ' ἀγωνισθῶμεν καὶ . . . ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τάν! — Ἀλλὰ καμμία βλέπω καὶ δὲν φαίνεται τί, μήπως ἔχουν ἀπλωμένον τραχανᾶν ἐγὼ δὲ περιμένω; — Τί ἀνόητος! ἀκόμη δὲν ἐξῆλθε καὶ ἀπαίτησιν ἔχω νὰ φθάσουν· ἀνυπόμονοι πολὺ τῇ ἀληθείᾳ αἱ γυναῖκες εἴμεθα.

[βλέπουσα πρὸς τὰ βάτος τῆς ὁδοῦ.]

— Ἴδου τρεχάτη μία ἔρχετ' ἀπ' ἐκεῖ ἡ Ἀγλαΐα εἶναι.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ ΑΓΛΑΪΑ.

ΑΓΛΑΪΑ.

[εἰσερχομένη καὶ ἀπαιροῦσα τὸ δι' οὗ ἐκαλύπτετο
ἐριόχον.]Τί ἐπάθατε,
καρὶα Ἐλπινίκη;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ἄχ, φιλτάτη μου!

ΑΓΛΑΪΑ.

Τί! μὴ ἐκ τοῦ κλωβίου ἐδραπέτευσαι
τὸ καναρίνιόν σας;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ὅχι, φίλη μου.

ΑΓΛΑΪΑ.

Αἱ ὄρνιθες τὰ ἄνθη μὴ σὰς ἔφαγον;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Κοινὸν τὸ πάθος ἔχομεν, φιλτάτη μου·
δὲν κινδυνεύω μόνη.

ΑΓΛΑΪΑ.

Ἀφορᾷ καὶ ἐμέ;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Καὶ σὲ καὶ ὅλας τὰς γυναῖκας γενικῶς.

ΑΓΛΑΪΑ.

ὦ! θὰ λειποθυμήσω· μὴ τὸ λέγετε.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Εἶναι φρικῶδες, φίλη, εἶναι τρομερόν·

ΑΓΛΑΪΑ [μετὰ περιεργείας.]

Εἰπέ το, νὰ τ' ἀκούσω· ποῖον εἶν' αὐτό;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ὅταν θὰ ἔλθουν ὅσας προσεκάλεσα,
θὰ σὰς τὸ εἶπω τότε καὶ τ' ἀκούετε·

ΑΓΛΑΪΑ.

Κι' ἄλλας γυναῖκας ἐκαλέσατε λοιπόν;
ὦ! πόσον εἶμαι ἀνυπόμονος. — Ἴδού,
φόρεμα βλέπω γυναικεῖον ἀπ' ἐκεῖ . . .
εἰπέ, εἰπέ το.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ποῖα εἶναι;

ΑΓΛΑΪΑ.

Ἡ Ἀνθώ

τοῦ Συμβολαιογράφου. — Τί ἀνάρμοστον
ὡς τόσω δά καὶ τοῦτο τὸ ἀνδρόγυνον!
Γυνὴ τόσον ὠραία πῶς ἀνέχεται
νὰ ἔχη γέροντ' ἄνδρα.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

ὦ! ἂν εἴπωμεν
καὶ τὴν Ἀνθὼ ὠραίαν, τότε δι' ἡμᾶς
νὰ εἴπωμεν τί πρέπει;

ΑΓΛΑΪΑ.

Ἐχεις δίκαιον·
αὐτὴ δὲν ἔχει δόντι.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Παρετήρησε;
τὸ δεξιὸν τῆς ἑμᾶτι τί ἀλλοίθωρον
ποῦ εἶναι;

ΑΓΛΑΪΑ.

Μήπως τάχα τὸ ἀριστερόν
πηγαίνῃ παρακάτω; βέβαια αὐτὴ,
αὐτὴ ἐνώπιόν μας εἶναι τίποτε·

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ, ΑΓΛΑΪΑ, ΑΝΘΩ.

ΑΝΘΩ.

Καλὴ ἐσπέρα, φίλαι· καλ', ἐμάθετε
τὰ νέα;

ΑΓΛΑΪΑ.

Ποῖα νέα;

ΑΝΘΩ.

Ἡ κυβέρνησις
θὰ κλείσῃ, λέγουν, ὅλα τὰ ἐμπορικά
καὶ γυναικεῖα πλέον ἐμπορεύματα
δὲν θὰ ὑπάρχουν ἐν Ἀθήναις αὔριον.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ [μετὰ ψυχικοῦ πόου.]

Δὲν εἶναι τοῦτο, φίλαι, μάθετε λοιπόν
ὅτι οἱ ἄνδρες, συναλθόντες σήμερον
καθὼς οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ Γραμματεῖς,
τὰ δικαιώματά μας ὅλ' ἀφήρεσαν,
ψηφίσαντες κρυφίως νόμον τρομερόν,
δι' οὗ ἡ γυναικεῖα πολυτέλεια
εἰς πᾶν Ἑλλάδα καττοχεῖται τοῦ λοιποῦ.

ΑΓΛΑΪΑ.

Θεέ μου! τί ἀκούω!

ΑΝΘΩ.

Εἶναι ἀληθές!

ΑΓΛΑΪΑ.

ὦ! θά λειποθυμήσω.

ΑΝΘΩ.

Θέλετε νερόν;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ἄχ! ναι, τὸ λέγω, φίλαι, κ' ἡ καρδιά μου
ὡς τὴν τριμμένην ζάχαριν συντρίβεται.

ΑΓΛΑΪΑ.

Καλὲ, καὶ εἶναι πράγμα νὰ μὴ συντριφθῇ
μία κυρία καὶ ἀλεύρι νὰ γενῇ
ὑπὸ τοιοῦτον βάρος; μὴ ἐνόμισαν
πῶς τὰ ὀστά μας εἶναι ἀπὸ κόκκαλον;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Καὶ ὅχι μόνον τοῦτο· ἤδη ἀπαιτοῦν
τοὺς ἄνδρας αἱ γυναῖκες νὰ ἀκούωμεν
εἰς ὅ,τι διατάττουν· ὅσω δ' ἀφορᾷ
τὰ τῆς ἐνδυμασίας, μέ καννάβινα
θὰ μᾶς ἐνδύσουν τοῦ λοιποῦ ὑφάσματα
χονδροπλεγμένα καὶ ξηρὰ οἱ ἀσπλαγχνοί.

ΑΓΛΑΪΑ.

ὦ! τοῦτο πλέον εἶναι ἀνυπόφορον.
Τί, μήπως ὡς Κινέζας μᾶς ἐξέλαβον
καὶ πράγματα τοιαῦτα εἰς τὸν δέκατον
καὶ ἑνατον αἰῶνα τώρα ἔρχονται
αὐτοὶ νὰ ἐφαρμώσουν οἱ ἀνόητοι;

ΑΝΘΩ.

Καὶ δὲν γνωρίζουν τάχα οἱ ἀγράμματοι,
ὅτι τὸ γυναικεῖον φύλον ἐκπαλαί
τὴν πρωτοκαθεδρίαν ἀπελάμβανεν,
ὅτ' ἡ ἐνδυμασία ἡ πολυτελής
τὸν ἄνθρωπον δεικνύει ὠραιότερον,
ἂν δὲ τὴν καταργήσουν, θὰ καταργηθοῦν
κ' οἱ ἔρωτες ἀμέσως, συνοικέσια
δὲν θὰ τελῶνται, ὁ δὲ κόσμος θὰ χαθῇ;

ΑΓΛΑΪΑ.

Ἰδού· δὲν εἴμ' ὠραία μὲ τὸ φόρεμα
αὐτό μου τὸ ὠραῖον;

ΑΝΘΩ.

Βεβαίωςτατα.

ΑΓΛΑΪΑ.

Σὺ, ὅταν ἐξυπνήσῃς, δὲν εἰς' ἀσχημη,
πρὶν στολισθῇς ἀκόμη;

ΑΝΘΩ.

Ὅπως καὶ ὑμεῖς.

ΑΓΛΑΪΑ.

Τί ἄλλο εἶν' ὁ ἔρωξ ἢ ὁ θαυμασμὸς
καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ ὠραίου καὶ καλοῦ;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Καὶ ὅχι μόνον ταῦτα· ἤδη, φίλαι μου,
καὶ οἱ χοροὶ θὰ παύσουν εἰς τὰ θεάτρα,
ἡμεῖς δὲ αἱ γυναῖκες εἰς τὸν οἶκόν μας
θὰ μένωμεν κλεισμένοι ὡς αἱ ὄρνιθες.

ΑΓΛΑΪΑ.

Καλὲ, αὐτοὶ οἱ ἄνδρες ἐτρελλάθησαν!
μὴ τῆς Τουρκοκρατίας θέλωσι λοιπὸν
τοὺς χρόνους πάλιν νὰ ἐπαναφέρωσιν,
ὁπότεν μία νέα δὲν ἡδύνατο
νὰ ξεμυτῇ ἀπὸ τὸ καφάσιον;

ΑΝΘΩ.

Καὶ δὲν καταλαμβάνουν οἱ ἀνόητοι,
ὅτι τὰ νεῦρα δυναμώνει ὁ χορὸς
καὶ ὠφελεῖ τοσοῦτον, ὅσον οὐδ' αὐτὴ
τοῦ Χωλοβάϊ ἢ πομπώδης ἀλοιφή,
οὐδὲ τὰ σιδηροῦχα χάπια τοῦ Μπλαγγάρ;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ἄν ὅλα ταῦτα, φίλταταί μοι, τὸ λοιπὸν
πραγματοποιηθῶσι, δὲν μοὶ λέγετε
τίς ἡ ἀνάγκη πλέον νὰ ὑπάρχωμεν;
Προκρίνω, μὰ τὸ ἄλλας, στήλη ἄλατος
ἐγὼ νὰ γείνω, ὡς ἡ σύζυγος τοῦ Δῶτ,
παρὰ νὰ ὑπακούσω.

ΑΝΘΩ.

Βέβαια! κ' ἐγώ!

ΑΓΛΑΪΑ.

Κ' ἐγώ! μὰ τὴν ὠραίαν κρινολίναν μου,
ἦν χθὲς ἀκόμη ἡ πτωχὴ ἡγόρασα!

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Φρονῶ λοιπὸν πῶς πρέπει τώρα καὶ ἡμεῖς
νὰ λάβωμεν μέτρα τὰ κατάλληλα,
καὶ διὰ τοῦτο σᾶς ἐκάλεσα ἐδῶ,
κυρίκι, νὰ σκεφθῶμεν.

ΑΓΛΑΪΑ.

Βεβαιότατα·

ἐγὼ προτείνω νὰ τοὺς καταγγείλωμεν
εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.

ΑΝΘΩ.

Καλὲ, τ' εἶν' αὐτά ;
κακουργιοδικεῖον τοὺς χρειάζεται.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Κυρίκι, ἀπατάσθε· δὲν δικάζονται
τοιαῦται πράξεις εἰς τὰ δικαστήρια.
Ἐγὼ φρονῶ ὅτ' εἶναι συμφερότερον
ἐν ψήφισμα ἀπόψε νὰ ψηφίσωμεν
κ' ἡμεῖς καθὼς ἐκεῖνοι, ὅτι ἂν τυχὸν
δὲν διορθώσουν τὸ μέγαλον τὸ κακόν,
ὅπερ οἱ ἄνδρες σήμερον μᾶς ἔκαμαν,
ἡμεῖς εἰς τὰς οἰκίας δὲν γυρίζομεν
κατόπιν δὲ, εἰς μέρος ἰδιαίτερον
ἀποσυρθεῖσαι νὰ προσμένωμεν ἐκεῖ
τί θὰ μᾶς ἀπαντήσουν.

ΑΝΘΩ.

Ἄλλ' ἐάν τυχὸν
οἱ ἄνδρες ἐπιμένουν ;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Τί ; καὶ ἡμποροῦν
νὰ ζήσωσιν οἱ ἄνδρες ἄνευ γυναικῶν ;
ἂν τὴν οἰκίαν δὲν σαρώσῃ ἡ γυνή,
τοὺς ἄνδρας αἱ ἀράχναι ὡς κουκούλια
εὐθὺς περιτυλίσσουν, αἱ δὲ κόριζαι
τὸ αἷμά των ροφῶσι καὶ τοὺς πνίγουσιν.
Ἄς κάμωμεν ὀλίγον πῶς θυμόνομεν
καὶ βλέπετε κατόπιν ἂν οἱ κύριοι
δὲν ἔλθουν νὰ προσπέσουν εἰς τοὺς πόδας μας.

ΑΓΛΑΪΑ.

ὦ ! πῶς θὰ εὐφραινόμην ἐάν ἔβλεπα
τὸν σύζυγόν μου αἶφνης τὸν ἀχάριστον
γονατιστὸς ἐμπρὸς μου νὰ παρακαλῇ,
ἐγὼ δὲ νὰ τῷ λέγω ὑπερήφανος :
λυποῦμαι, κύριέ μου . . . πλὴν δὲν δύναμαι,

ΑΝΘΩ.

Πλὴν τρεῖς γυναῖκες μόνον πῶς δυνάμεθα
ἐν ψήφισμα τοιοῦτον νὰ ψηφίσωμεν ;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Θὰ ἔλθωσι καὶ ἄλλαι, ἔστειλ' ἄνθρωπον
διὰ νὰ τὰς καλέσω.

ΑΝΘΩ.

Πλὴν δὲν φαίνονται·
τίς οἶδεν, ἂν ἐκεῖναι βογγαλίζωσι
θερμαὶ μέσα ἔς τὸ στῶμα, καὶ ἡμεῖς ἐδῶ
ψυχρολουσίαν εἰς τὸν δρόμον κάμνωμεν
μὲ τῆς νυκτός τὴν δρόσον ; Δὲν κρούνετε ;

ΑΓΛΑΪΑ.

Ἐγὼ. Ἀνθρώ μου, τρέμω, πλὴν θερμαίνομαι
μὲ τὴν ιδέαν ὅτι θὰ ἐκδικηθῶ.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ [δεικνύουσα τὴν παρακαμένην οἰκίαν.]

Ἰδοὺ, αὐτ' ἡ οἰκία ἡ εὐρύχωρος
εἶναι κενὴ καὶ ἔχω τὸ κλειδίον τῆς·
λοιπὸν ἐλάτε νὰ ἐμβῶμεν εἰς αὐτήν,
ἐκεῖ δὲ καὶ τὰς ἄλλας περιμένομεν.

ΑΓΛΑΪΑ.

Ὡραία τὸ ἐσκέφθης.

ΑΝΘΩ.

Τώρα μάλιστα.

ΑΓΛΑΪΑ.

Καὶ κλείομεν τὰς θύρας.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Μόνον τὴν μικρὰν
ἀνοίγωμεν ὀπίσω, νὰ ἐμβαίνωσι.

ΑΓΛΑΪΑ.

Μ' ἔρχεται νὰ πετάξω ἀπὸ τὴν χαράν !

ΑΝΘΩ.

Ἐγὼ θὰ ξεφωνήσω !

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Πλὴν εἰπέτε μου·
ἐάν κάμνῃ δραπετεύσῃ ἐξ ἡμῶν,
αὐτὴ τί θὰ παθαίνη ;

ΑΓΛΑΪΑ.

Ψεύστριαν ἡμεῖς
καὶ ἀναιδῆ αἱ ἄλλαι θὰ τὴν εἴπωμεν.

[Ἔρχονται πρὸ τῆς οἰκίας.]

ΑΝΘΩ.

ὦ ! θ' ἀγορεύσω ὡς ἀνὴρ παλιτικός.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ἐγὼ θὰ ὁμιλήσω πρώτη.

ΑΓΛΑΪΑ.

Ἐπειτα

ἐγώ.

ΑΝΘΩ.

Ἐγώ! τὸ εἶπα πλέον.

ΑΓΛΑΪΑ.

[ώθουσα αὐτὴν ἱλαρῶς διὰ τοῦ ἀγκῶνος.]

Τρίτη σὺ,

διότι δὲν εἰξεύρεις.

ΑΝΘΩ.

Ὡ νὰ σὲ χαρῶ!

Ἐγὼ δὲν ἔξεύρω; ἔχω θεῖον βουλευτήν.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Φιλονεικίαν ἀπὸ τῶρ' ἀρχίσατε;
— γλωσσοφαλίδες αἱ γυναῖκες εἰμεθα
τῶνόντι βλέπω. — Ἀναβαίνετε σιγὰ,
κάνεις ἐκ τῶν γειτόνων μὴ μᾶς μυρισθῇ.

[εἰσελθοῦσα κλείουσι τὴν θύραν.]

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΣΙΔΗΡΟΥΧΩΝ ΟΡΥΚΤΩΝ.

Ἐν ἀφθονίᾳ εὐρίσκονται σιδηροῦχα ὀρυκτὰ καὶ μεταξὺ τούτων ἀρίστης ποιότητος καὶ πλούσια σιδήρου. Ἐπειδὴ ἐνδέχεται ὅτι σκέπτονται τι· ἐς περὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν σιδηροῦχων ὀρυκτῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀπαριθμοῦμεν ἐν συντόμῳ τὰς τοποθεσίας ὅπου ταῦτα τὰ ὀρυκτὰ εὐρίσκονται.

1) Εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Ἀπὸ τὸν Ἅγιον Πέτρον μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Ταινάρου εὐρίσκονται κοιτάσματα διαφόρων σιδηροῦχων ὀρυκτῶν καὶ μεταξὺ τούτων ὀρυκτὰ σιδήρου πλούσια.

Σιδηροῦχα ὀρυκτὰ πλούσια ἀπαντῶνται πρὸ πάντων εἰς τὴν Μάνην καὶ ταῦτα λίαν προσοδοφόρα διὰ τὴν τοῦ σιδήρου ἀποχώρησιν.

Εἰς τὴν Στερεάν Ἑλλάδα ὑπάρχουσι μόνον εἰς Γαρδικίον, εἰς τὴν Λεθαδίαν πλησίον τῆς Κωπαίδος λίμνης μεταξὺ Καρτίτζης καὶ Τοβολί ἀργιλλοσιδηροῦχα ὀρυκτὰ λόγου ἄξια.

Εἰς τὴν Ἀττικὴν εὐρίσκονται ἀπὸ τὸ Σούνιον μέχρι Θερικοῦ καθ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ Λαυρίου πλησίον τοῦ λιμένος Λεγερηνά, εἰς τὸ Πρίτσικα ἀξιόλογα καὶ πλούσια σιδηροῦχα ὀρυκτὰ.

Εἰς τὴν Εὐβοίαν ἀπαντῶνται πρὸς ἐκμετάλλευσιν χρήσιμα σιδηροῦχα ὀρυκτὰ, εἰς τὸ ἀκρωτήριον Χίλι, εἰς Μετόχι, εἰς τὴν Χαλκίδα, εἰς Ἀχμέτ-Ἀγῆ, εἰς Κάρυστον καὶ εἰς Κύμην.

Μεταξὺ τῶν τῆς Εὐβοίας σιδηροῦχων ὀρυκτῶν τὰ τῆς Κύμης εἶναι τὰ μᾶλλον ἐκμεταλλεύσιμα καὶ πρὸ πάντων ἔνεκα τῶν πλησίον αὐτῶν εὐρισκομένων γαιανθράκων.

Ἐπὶ τῶν Βορείων Σποράδων, ὑπομιμνήσκωμεν τὰ σιδηροῦχα ὀρυκτὰ εἰς Χελιδρόμιον εἰς Σκύρον πρὸς δυσμὰς τοῦ μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, εἰς τὴν Μάνδραν καὶ εἰς τὸ ἀκρωτήριο Χίλι.

Ἐπὶ τῶν Κυκλάδων Νήσων ἀπαντῶνται σιδηροῦχα ὀρυκτὰ εἰς τὴν Κύθον, Κέα, Σίφον, εἰς τὸν ἅγιον Σώστην, εἰς Ἀντίπαρον, Σύρον, εἰς τὴν Μαύρην Μάνδραν, εἰς Μαῦρα Ἀμπέλια, εἰς τὸν λιμένα Della Grazia καὶ πρὸς δυσμὰς τῆς παλαιᾶς πόλεως. Μόλον τοῦτο ἅπαντα ταῦτα τὰ τῶν σιδηροῦχων ὀρυκτῶν κοιτάσματα εἶναι ἀνεπαρκῆ, πτωχὰ δύνανται νὰ κληθῶσιν ἀπέναντι τῶν πλουσιῶν καὶ ἀφθόνως ἀπαντῶντων τῆς νήτου Σερύφου, ἥτις κατὰ 1]3 αὐτῆς σύγκειται ἐκ σιδηροῦχων ὀρυκτῶν καὶ ἔνεκα τούτου ἐκλήθη σιδηρὰ νῆσος. Ἐπίσης εἰς τὴν νῆσον Ἄνδρον πλησίον τοῦ Πύργου τοῦ Ἁγίου Πέτρου εὐρίσκονται σιδηροῦχα ὀρυκτὰ. Ἡ Ἑλλὰς βρίθκει σιδηροῦχων ὀρυκτῶν ἄδικον εἶναι νὰ διαμένωσιν εἰσέτι ταῦτα τὰ τόσον ὠφέλιμα ὀρυκτὰ εἰς ἀχρησίαν· ὁ ἐλληνικὸς σίδηρος ἡδύνατο νὰ πλημμυρίζῃ τὰς ἀγορὰς τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ δὲ ἀνέγερσις κλιθάνων πρὸς ἐντηξίν τῶν σιδηροῦχων ὀρυκτῶν ἢ τῶν ἄλλων ἀπολύτως ἀναγκαίων μηχανῶν, ἀτμοκινήτων σφυρῶν, κυλίνδρων πρὸς ἔκτασιν τοῦ σιδήρου, δὲν ἀπαιτεῖ τόσα μεγάλα ἐξοδα, τὸ μόνον δύσκολον εἶναι ἡ προμήθεια τῆς πρὸς ταύτας τὰς ἐργασίας καυσίμου ὕλης, καὶ τοῦτο δεῖν νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄριμον σκέψιν ὑπὸ τοῦ ἀναδεξαμένου τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ σιδήρου πρὸς ὄφελος τῆς Ἑλλάδος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπαρξίν σιδηροῦχων ὀρυκτῶν εἰς τὴν Ἑπτάνησον, γνωρίζω μόνον εἰς τὴν Κεφαλληνίαν καθὼς καὶ εἰς τὰ Κύθηρα ὑπάρχουν τοιαῦτα, ἀγνοῶ ὅμως εἴαν ταῦτα ἦναι ἐν ἀφθονίᾳ καὶ ἐκμεταλλεύσεως ἄξια. Εἴθε ν' ἀνακαλυφθῶσι προϊόντος τοῦ χρόνου ἐπὶ τούτων τῶν ἄλλως εὐτυχῶν νήτων προσοδοφόρα ὀρυκτὰ διὰ τοὺς κατοίκους αὐτῶν καὶ διὰ τὴν Β. Κυβέρνησιν.

Ἀγαθὴ τύχη κατὰ τὴν ἐπιφώνησιν τῶν ὀρυκτολόγων.

Ε. ΑΝΔΕΡΡΕΡ.